

сѣмъ ся сабори отъ скорбность-та.

Като пакъ у дома му го заведохъ, намѣрихъ майка му и Г-жа Латуръ въ по голема немощь отъ попереди. А най паче Маргарита угорчена бѣше; защото живи-те естества, кои-то едва отъ легки-те болки осязавать, твердо малко терпѣять на голѣмы-те скорбности.

Маргарита ми рече; “ Опріятелю мой! видѣхъ Виргинія тая нощь на сона си, облечена съ бѣлы дрехы въ благопріятны лѣсове и градины. Получавамъ, ми рече, достожелатимо и достозавистливо блаженство. Приближися послѣ при Павла съ ясно лице, и на горѣ го грабна. Като азъ ся трудихъ да възспретья сына моего, осѣтихся какъ и азъ земля-та оставахъ, и съ неисказанно удоволствие го слѣдувахъ. Тогда поискахъ прощаніе отъ пріятелка-та си да получа; видѣхъ обаче какъ и она слѣдување ни съ Марія и Доминга. А пакъ юще по удивително е, що-то и Г-жа Латуръ, презъ сама-та нея нощь, това исто-то сонува и съ самы-те твѣ обстоятелства.”

И азъ ѿ ся отговорихъ; “ Мысля, пріятелко моя, какъ нищо въ свѣтъ-атъ не ся случава безъ Божата воля. Сонове-те по нѣкой